

TASS SAADAN VAIKUTTAVA ELÄMÄKERTA NYT SUOMEKSI

32 €

Tass Saada
Taistelun Arafatin joukoissa:
PLO:n tarkka-ampujan tie
uuteen elämään

17-vuotias palestiinalainen Tass Saada karkasi kotoaan tullakseen PLO:n sala-ampujaksi. Hän työskenteli Yasser Arafatin riveissä Israelin vastaisissa iskuissa. Myöhemmin aikuisempaan hän muutti Amerikkaan, perusti perheen ja kääntyi kristityksi. Lopulta Saada päätti henkensä vaarantaen palata kotiin kertomaan uskotaan perheelleen ja entiselle johtajalleen. Taistelun Arafatin joukoissa on kertomus rakkauden voittamasta vihasta.

Pehmeäkantinen, 281 s.

25 €

Jukka Norvanto
Eedenistä itään ja takaisin
Ihmisen pelastustie alusta loppuun

Paratiisista karkotuksesta lähtien ihmiskunta on elänyt ikään kuin Eedenistä itään. Elämme nykyäänkin sen kodiksi tarkoitetun paratiisin ulkopuolella, jonka asujaksi Jumala alun perin tarkoitti meidät.

Paratiisin ulkopuolella asuessamme koemme aika ajoin kovaa kaipausta päästä takaisin todelliseen kotiin.

Pehmeäkantinen, n. 150 s.

Tilaa nyt!

www.perussanoma.fi | puh. 09 5123 9120 (klo 9.00-16.00) | tilauspalvelu@perussanoma.fi

PERUSSANOMA - USKON JA TIEDON LÄHTEELLÄ

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa 14. sunnuntaista helluntaista 26.8. ja päättyy pyhäinpäivään 3.11.

Lähimmäinen

MARK. 12:41–44

14. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 26.8.

Kertomusta lesken lanteista edeltävät Markuksen evankeliumissa Jeesuksen opetus tärkeimmästä käskystä (12: 26–34) ja varoitus leskien omaisuuden ryöväivistä lainoppineista (12:38–40). Sitä, oliko köyhä leski tällä tavoin kynitty, emme tiedä. Joka tapauksessa Jeesus tässä havainnollistaa, mitä tarkoittaa Jumalan rakastaminen yli kaiken ja koko sydäimestä.

Leski uhrasi viimeiset roponsa tempelirahastoon. Markus asettaa taitavasti vastakkain Jumalan ja ihmisen näkökulmien vastakkaisuuden jatkamalla kerrontaa opetuslasten ihmettelyyn: ”Opettaja, katso! Mitkä kivet, mikä rakennus!” (13:1). Jeesus on juuri edellä kääntänyt ylösalaisin inhimillisen arvostuksen ja kehunut viiden sentin lahjoitusta Tempeliahkion kirkon rakentamiseen.

On käynyt selväksi, että lahjan antaja on Jumalalle tärkeämpi kuin lahja. Herramme ei mittaa antamista sillä, mitä annamme, vaan sillä, mitä pidämme itsellämme. Mutta miten sunnuntain teksti liittyy lähimmäiseen? Naistenpihassa olleiden 13 torvenmuotoisen uhriarkun tulot käytettiin eri tarkoituksiin tempelissä ja lesken lahjoitus kilahti vapaaehtoisten lahjoitusten arkkuun. Koskapa diakoniaa ja köyhien auttamiseen oli toiset tavat, nainen nimenomaan halusi antaa ”suoraan” Jumalalle, jopa niin, että riskeerasi seuraavan ateriansa.

Teksti vie pohtimaan Jumalan rakastamisen ja lähimmäisen rakastamisen yhteyttä. Ajatteliko leski uhratessaan palveliansa lähimmäistään? Olisiko hän ollut samaa mieltä **Martti Lutherin** kanssa, joka kehottaa: ”Rakasta Jumalaa luoduissa: Jumala ei tahdo, että rakastat häntä hänen majesteetissaan. Hän sanoo ihmisille: Ihminen, minä olen sinulle liian korkea, si-

nä et voi minua käsittää, minä olen antanut itseni sinulle sinun lähimmäisessäsi: rakasta häntä ja sinä rakastat minua.”

Jumalan ja lähimmäisen rakastaminen eivät uskonpuhdistajan mukaan ole vaihtoehtoja. Pohjimmiltaan meillä kaikilla on vain kaksi tapaa elää elämäämme kristittyinä: Joko palvella Jumalaa ja käyttää rahaa, tai palvella rahaa ja käyttää Jumalaa. Sellaista vaihtoehtoa, että Jumalaa palveltaisiin ilman rahaa, ei ole olemassa. Varmaankin juuri siksi Jeesus evankeliumien mukaan puhui ja opetti omistamisesta enemmän kuin mistään muusta, lukuun ottamatta Jumalan valtakuntaa. Jumalasuhteen ja rahankäytön välillä on vahva yhteys. Se tuntuu erikoiselta, kun tiedämme, ettei Jumalalta hankinta mitään rahalla.

Noin 35 vuoden ajan olen lähetysjärjestön palveluksessa elänyt kristittyjen anteliaisuuden varassa. Pidän sitä Jumalan ihmeenä. Kuulun kirkkoon, jonka saarnatuoleista ja lukupulpeteista ei juurikaan kuule opetusta uhraamisesta ja rahankäytöstä. Uhraaminen on aika vahva sana kirkkokolehdeista. Tulee mieleen edesmenneen missiologi **Ralph Winterin** tunnettu lausahdus: lähetystyö rahoitetaan taskurahoilla. Todellisuudessa työ jatkuu vain, koska jotkut oikeasti uhraavat. Jumalan valtakunnan etenemisessä on aina kysymys uhrista: Jeesuksen täydellisestä uhrista meidän hyväksemme ja meidän pienestä uhristamme Jeesuksen hyväksi kiitollisuudesta häntä kohtaan.

Tunnistan itsessäni arkuutta ja ihmispelkoa, joka vastustaa ”rahan kerjäämistä” työhön. Sitä vastaan ei auta muu kuin tietoisuus siitä, että jokainen euro tulee Jumalalta eikä ihmisiltä ja on myös hänelle annettu: ”rakasta häntä ja sinä rakastat minua”. Se tieto myös vapauttaa vääristä riippuvuudesta. Hengellisen työn tulevaisuuden kannalta on tärkeää, että sen tekijät nielevät arkuutensa ja tarjoavat

mahdollisuutta olla Jumalan työtovereita maailmassa ottamalla taloudellista vastuuta työstä.

Rahan ja omistamisen valtaa meissä ei murra kehotus ja käsky, mutta sen voi tehdä ansaitsematon rakkaus ja syvenevä ymmärrys siitä, mitä oikeasti olemme saaneet Hänessä. Armon evankeliumi on ymmärretty, kun se reformoi – uudelleen muotoilee - motiiveja, sielua, identiteettiä, maailmankuvaa, toimintaa.

Paavali nostaa armon ymmärtämisen esimerkiksi Makedonian seurakunnat, jotka äärimmäisessä köyhyydessään osoittivat runsasta anteliaisuutta ja antoivat jopa yli voimiensa. Apostolin mukaan ”he ennen kaikkea antoivat Jumalan tahdon mukaisesti itsensä Herralle ja myös meille. (2. Kor. 8:1–5). Tällaista kokonaisvaltaista iloa evankeliumista on etuoikeus nähdä ja todistaa joissakin Aasian ja Afrikan kirkoissa meidänkin päivinäme.

Tansanialaisen piispa **Josiah Kibirana** mukaan ei ole olemassa niin suurta ja rikkasta kirkkoa, ettei se olisi riippuvainen toisten lahjoista, eikä niin pientä ja köyhää kirkkoa, ettei se voisi rikastuttaa toisia. Sama pätee myös jokaiseen Jumalan kansan jäseneen. Jumalan valtakunnassa ei kysytä sitä, mitä meillä ei ole, vaan sitä, mitä meillä on. Lahjat käyttöön! ●

Pekka Mäkipää

Lähetysjohtaja,
Lähetysyhdistys Kylväjä

Lapsen osa on hyvä osa

MATT. 11:25–30

15. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 2.9.

Vastustuksen ja epäuskoisten katseiden alla Jeesus puhkeaa ylistämään Jumalaa, ”taivaan ja maan Herraa”. Jumala on todellakin sekä taivaan että maan ihmeellinen Luoja ja suvereeni Herra. Usein on niin, että lapset näkevät ja oivaltavat tämän paljon aikuisia paremmin. Eräs-

sä kastekodissa kastettavan kolmevuotias isovelji totesi: ”Vauva pukee Jeesuksen päällensä”. Huomaamattaan hän tuli sanoneeksi jotain hyvin totta ja merkittävää. Muutaman luku päivän tekstiä myöhemmin (Matt. 21:15–17) kerrotaan lapsista, jotka huusivat tempelissä ”Hoosianna, Daavidin poika”. Viisaat aikuiset – ylipyöpivät ja lainopettajat – suuttuivat ja kysyivät Jeesukselta: Kuuletko, mitä nuo huutavat? Jeesus vastasi psalmiin 8 viitaten: ”Lasten ja imeväisten suusta sinä olet hankkinut kiitoksesi”. Mitä voisi olla tuo lapsenmielisyys, joka vastaanottaa Jumalan valtakunnan ja tuo näin kiitosta Taivaalliselle Isälle? Eiköhän yksi tärkeä avain ole juuri Jumalan lapseuden oivaltamisessa ja todeksi elämisessä. Toisin sanoen on kyse Jeesuksen persoonasta ja identiteetistämme Jumalan lapsina. ”Tämä on minun rakas poikani” sanoi Isä Pojastaan ja meidän on syytä ajatella samoin itsestämme. Kuten Isä tuntee Poikansa, hän tuntee meidätkin. Samanaikaisesti on totta, että kaikki se, mitä Isä tahtoo meidän oppivan itsestään, on nähtävissä Jeesuksessa. Hän ei tänäänkään ole vain toiveidemme täyttävä vaan jotain monin verroin enemmän. Meidänkin sydämemme voi puhjeta kiitokseen, kun pääsemme aavistelemaan hänen todellisen luonteensa ja mielenlaatussa meitä kohtaan. Ja mikä hämmästyttävintä, Jumala vaikuttaa sekä niissä, jotka vastaanottavat hänet, että salatulalla tavalla myös niissä, jotka torjuvat hänet. Mikään ei ole mahdotonta taivaan ja maan Herralle. Hän käyttää meitä käsinään, jalkoinaan ja suunaan menemään niiden luokse, joiden sydämiä hän on pehmitellyt ja hartioita valmistellut.

Jakeessa 28 Jeesus sanoo sanat, jotka usein kuulemme kutsuna ehtoollis-pöytään. Osoittaessaan sanansa kuormien uuvuttamille ja lepoa kaipaaville, hän varmasti ajatteli niitä, jotka olivat uuvuttaneet itsensä yrittämällä ja yrittämällä.

Heitä, jotka ovat ponnistelleet, mutta eivät ole löytäneet lepoa. Jeesus sanoo, että hänen ikeensä on hyvä kantaa ja hän antaa levon. Kaikki muut juutalaiset opettajat edellyttivät ehdotonta kuuliaisuutta Tooralle. Jeesus sen sijaan asettaa itsensä keskukseen. Polttopisteeksi, jonka kautta kaikki saa merkityksensä ja Jumalan lakiin tulee oikein ymmärretyksi.

Jukka Norvanto muistuttaa oivallisesti, että ies tarkoittaa joko eläimen tai ihmisen harteille nostettua poikkipuuta, joka helpottaa taakan kantamista. Vanhassa testamentissa sen vertauskuvallinen merkitys saattoi olla joko myönteinen tai kielteinen. Jouluprofetiassa orjuuden ies ja käskijän sauva murskataan. Syntyvä lapsi kantaa harteillaan valtaa ja hänellä on upeita nimiä, jotka kertovat hänen tuomastaan avusta ja merkityksestä kansalleen – meille!

Jeesus siis muistuttaa meitä myös siitä, että hänen antamansa ies, vaikka se tuntuisi raskaaltakin, tuo lopulta siunauksen. Mieleen tulee monille tuttu tarina miehestä, joka purnasi Jumalalle ristiä, joka hänen kannettavakseen oli annettu. Hänet johdatettiin kukkulalle, joka oli täynnä erinäköisiä, kokoisia ja painoisia ristejä. Mies laski oman ristinsä maahan ja kokeili yhtä, jos toista ristiä, vertaili, punnitsi, pohti ja mietti. Lopulta hän päätyi ristiin, joka tuntui eniten omille harteille sopivalta. Hetken kuljettuaan hän huomasi ja ehkä Herra hänen sydämelleen muistut-tikin, että tähän on juuri se sinun oma ristisi.

Vaikka Jeesuksen antama ies on hyvä kantaa ja hänessä rauhaton sydämemme rauhoittuu. Silti on totta, että opetuslap-seus, johon Jeesus kutsuu, ei ole aina kevyttä eikä helppoa: ”Miten ahdas onkaan se portti ja kapea se tie, joka vie elämään.” (Matt. 7:13). Samanaikaisesti on salatul-lavalla totta tämäkin: ”Sitähän Juma-lan rakastaminen on, että pidämme hänen

käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudat-taa” (1. Joh. 5:3). •

Matti Vehviläinen

Kappalainen, Lempäälän seurakunta

Jumalan huolenpito

2. MOOS. 16:11–19, 31, 35

16. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 9.9.

Päivän teema puhuu luottamuksesta Ju-malan huolenpitoon. Päivän teema joh-dattelee meitä suurten kysymysten ää-reen. Mistä tiedämme, että Jumala kuulee meitä ja huolehtii elämästämme? Miten voimme oppia luottamaan Jumalan lupa-uksiin jokapäiväisen leivän antamisesta? Vanhan testamentin lukukappale kertoo elävästi valitun kansan ja Jumalan välises-tä vuoropuhelusta.

Raamatunkohtamme opettaa meille monta tärkeää asiaa. Ensinnäkin Juma-la kuulee rukouksemme ja tietää ajatuk-semme. Hän kuulee siis myös epäuskosta nousevat epäilyksemme ja turhautumi-semme.

Kansa oli saanut nähdä Jumalan voi-mallisia ihmeitä. Egyptin sotajoukot oli-vat tuhoutuneet Kaislamereen, Jumala oli johdattanut omiaan palavan tulenpat-saan avulla ja Marassa Herra oli tarjonnut vettä juotavaksi kalliosta. Matkaa oli teh-ty erämaassa puolitoista kuukautta ja nyt kansa alkoi turhautua. Eväiden huvetes-sa luottamus Jumalan huolenpitoon alkoi olla koetteilla. Nälissään olevat ihmiset pahensivat tilannetta itse - ja kasvattivat nälkäänsä - unelmoimalla Egyptin liha-padoista ja herkuista. Jae 11 pitää sisällään tärkeät sanat: ”Minä olen kuullut israeli-laisten valituksen. Sano heille näin: ”Tä-nään iltahämärissä te saatte lihaa syödäk-senne ja aamulla leipää yllin kyllin. Silloin te ymmärrätte, että minä olen Herra, tei-dän Jumalanne.” Jumala ilmaisee olevan-sa paitsi kuuleva ja puhuva, mutta myös toimiva Herra, joka huolehtii kansastaan

lupaustensa mukaan. Oli tärkeää painot-taa kansalle, että Jumala tosiaan kuulee, mutta myös puhuu. Sanansa kautta hän on luonut kaiken ja sanansa kautta hän myös ravitsee meidät.

Toisinaan Jumala vastaa rukouksiim-me tavoilla, joita emme osaisi odottaa. Suurten viiriäisparvien ilmaantuminen vahvasti näkyvällä tavalla Jumalan sano-jen todenperäisyyden. Yhtäkkiä suuri par-vi herkullisia ja helposti pyydystettäviä kanalintuja oli tarjolla kuin tarjottimel-ta. Kuviteltujen Egyptin lihapatojen si-jaan kansa sai todellista ravintoa. Linnut saattoivat olla tuttuja kansalle jo entuu-destaan, ne pesivät Etelä-Euroopassa ja muuttavat talvehtimaan Pohjois-Afrik-kaan. Tästä sinänsä luonnollisesta ilmiös-tä tuli osoitus Jumalan yliluonnollisesta huolenpidosta ennen kaikkea täydellisen ajoituksensa ja vuoksi. Alkukielen ilma-uksessa ”lentää” on viittaus myös lintujen yhtäkkiseen ilmestymiseen kuin tyhjästä (jae 13). Jumala luo sanansa kautta ja tuo elämää autiomaan keskelle.

Päivän tekstimme kuvaa myös, kuin-ka Jumala ravitsi kansaa toisella, entistä ihmeellisemmällä ravinnolla: ”Aamulla oli maassa leirin ympärillä runsaasti kas-tetta, ja kun kaste oli haihtunut, oli au-tiomaassa jotakin hienoa ja rapeaa, ohutta kuin kuura maan pinnalla. Tämän näh-dessään israelilaiset kyselivät toisiltaan: ”Mitä tämä on?” He eivät näet tienneet, mitä se oli” (jakeet 13–15).

Ravinnon nimi ”manna” nousee juuri tästä kansan ihmettelystä. Mannan ilmes-tyminen oli israelilaisille uusi asia. Man-na säilyttää ihmeenomaisuutensa, vaikka erilaisia luonnollisia selityksiä on tarjot-tukin. Raamatun mukaan ravinto muis-tutti korianterinsiementä ja maistui hu-najaleivältä. Ravinnon ihmeenomaisuus näkyy siinä, että sitä riitti kullekin riittä-västi ja että sapatiksi kerätty manna säilyi yön yli, mutta seuraavaksi päiväksi kerät-

ty ruoka pilaantui yön aikana. Tällä tavoin Jumala vielä vahvisti sanomaansa siitä, et-tä kullekin päivälle riittävät kyseisen päi-vän murheet ja että Jumala pitäisi huolta omistaan myös tulevaisuudessa.

Mistä tiedämme, että Jumala huolehtii meistä? Ennen kaikkea siitä, että hän on luvannut niin. Hän on ilmaissut tahtonsa meille sanassaan. Hän on ilmaissut tois-tuvasti kuulevansa myös rukouksemme – vihoissaan tai kiitoksella lausutut. Tämän lisäksi saamme nähdä omin silmin hänen huolenpitonsa Israelin kansan historias-sa. Jumalan toiminta näkyi ruokkimis-ihmeinä ja vihollisten kukistamisena, se näkyi myös kurituksena ja kansan uskon kasvattamisena. Mikä tärkeintä, Jumalan huolenpito näkyy ennen kaikkea siinä, et-tä hän lähetti oman ainokaisen poikansa, Jeesuksen keskellemme. Jeesus on vastaus todelliseen ongelmaamme, joka nousee kapinastamme Jumalaa vastaan ja syn-neistämme, joilla olemme Jumalan vihoit-taneet. Jeesus tuli sovittamaan syntimme ja kärsimään rangaistuksen puolestam-me. Jeesus on näin varsinainen osoitus siitä, että Jumala vastaa meidän hengelli-seen tarpeeseemme. Vain Kristuksen kaut-ta me tulemme ravituiksi, emmekä ole enää nälissämme.

Manna-ihme tarjosi myös Vapahtajal-lemme oivallisen keinon selittää, miksi hän oli tullut keskellemme ja syntynyt ih-miseksi. Manna toimi kansan jokapäiväi-senä ravintona erämaavaelluksen aikana. Kansa söi sitä aina luvatun maan rajalle asti. Se on myös esikuva Kristuksesta, elä-män leivästä. Jeesus näet rinnasti itsensä ihmeelliseen mannaan opettaessaan pe-lastuksesta yksin hänen kauttaan. Tähän Jeesus viittaa sanoessaan: ”Teidän isän-ne söivät autiomaassa mannaa, ja silti he ovat kuolleet. Mutta tämä leipä tulee tai-vaasta, ja se, joka tätä syö, ei kuole. Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut tai-vaasta, ja se, joka syö tätä leipää, elää ikui-

sesti. Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää” (Joh. 6:49–51).

Tänään saamme kiittää Jumalaa syntien sovitukselta ja iankaikkisen elämän lupauksesta. Ehtoollispöydässä saamme vahvistua, uskoa ja luottaa Jumalan huolenpitoon. Saamme syödä ja juoda Kristuksen ruumiin ja veren ja kuulla sanat: sinun edestäsi annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Tämä ravinto riittää matkalaisille perille asti. ●

Taito Heikkilä

TM, perustan toimitussihteeri

Jeesus – uusi Elia ja Elisa

1. KUN. 17:17–24

17. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 16.9.

Syyspuolen pääsiäiseen eli pikkupääsiäiseen on koottu kevään isoa pääsiäistä ennakoivia tekstejä. Vanhan testamentin lukukappaleet Jobista ja 1. Kuninkaiden kirjasta ovat lupausta ja esikuvaa siitä, mitä Jeesus tulisi tekemään ja läpikäymään. Tätä pelastushistorian linjaa on mielekästä tänään avata.

Elia ja Elisa vaikuttivat ennen ns. kirja-profeettoja, neljää pitempää eli Jesajaa, Jeremiaa, Hesekieliä ja Danielia ja kahtatoista ns. pikkuprofeettaa. Erotukseksi näistä Eliaa ja Elisaa on kutsuttu ihmeitä tekeviksi profetoiksi. Kumpikin teki Jumalan vaikutuksesta hämmästyttäviä asioita, niiden huipennuksena molemmat herättivät kuolleen eloon. Päivän 1. lukukappaleen ohessa asiasta kertoo 2. Kun. 4:8–37.

Tekstimme edellä Elia johdatetaan nählähädän keskellä vieraan kansan keskele Sidoniin Sarpatissa asuvan leskivaimon luokse. Tapahtuu leipäihme; jauhot eivät loppuneet lesken ruukusta eikä öljyä puuttunut astiasta. Vähäisestä riitti paljoksi. Samaa tapahtui, kun Jeesus siunasi Andreaan löytämän pienen pojan eväät (Joh. 6:1–14). Myös Elisa auttoi myöhem-

min naista, joka oli menettää kaksi poikaansa orjiksi. Pullollinen ruokaöljyä riitti kaikkiin tarjolla oleviin asioihin (2. Kun. 4:1–7). Samanlaisen ihmeen Jeesus teki Kaanaan häissä. Viini ei loppunut, ja lopulla viinillä perhe saattoi hankkia kodilleen taloudellista perustaa (Joh. 2:1–11).

Sarpatin leskivaimo oli sillä tavoin kaltaisemme, ettei yksi ihme riittänyt vakuuttamaan Jumalan huolenpidosta. Pojan sairaus virittää katkeruuden ja syyllisyydestä nousevan syyttelyn. Elia on kuin umpiseinän edessä, ainoa tie on ylöspäin rukouksessa. Eikä Jumala ole kuuro. Vaimo saa poikansa takaisin ja on sitten vakuuttuneempi Herran sanasta.

Elisan matkoilla eteen johdatetaan Sunemissa asuva nainen, jonka poika niin ikään sairastuu ja kuolee. Elisa antaa tälle tekohengitystä, jolloin sama ihme toistuu ja poika virkoo henkiin. Elisa sanoo äidille. ”Ota poikasi!” (2. Kun. 4:8–37). Vain pienen matkan päässä Sunemista on Nainin pieni kaupunki, jonka portin lähellä Jeesus kohtaa päivän 1. vuosikerran evankeliumissa kerrotun mukaisesti poikansa menettäneen lesken. Jeesus antaa pojan takaisin tämän äidille (Luuk. 7:11–17).

Elian tekemään ihmeeseen Jeesus palaa itse Luuk. 4:25–26:ssa. Kohdan painotuksena on naisen vierasmaalaisuus. Jeesus tuli kaikkia varten, vaikka hän aloittikin julistus- ja parantamistoimintansa juutalaisten parissa. Niin Elian ja Elisan herättämät pojat kuin Jairuksen tytär, Lasarus ja Nainin lesken poika kuolivat myöhemmin uudelleen. Eli heille annettiin jatko-aikaa. Tärkeämpi kuin ajan pituus on ajan sisältö.

”Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että saisimme viisaan sydämen.” Tämän sunnuntain käsikirjan rukouksessa kiitämme ja pyydämme: ”Kiitos, että Jeesus on voittanut synnin ja kuoleman valan ja vapauttanut koko maailman. Vahvista meitä elämään tämä ajallinen elämä

uskossa häneen, kunnes pääsemme lopullisesti sinun lastesi vapauteen ja kirkkauteen.” ●

Reijo Huuskonen

Eläkerovasti

Hengen hedelmä

GAL. 5:22–26

18. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA 23.9.

Apostoli Paavali puhuu kauniisti Hengen hedelmästä. Hän luettelee yhdeksän erilaista. Lähtökohtana on jo hänen 3. luvun alussa esittämänsä ”joko–tai” -vaihtoehto: ”Oletteko te Hengen saaneet lain töiden kautta tai uskon saarnaamisen kautta?” Vastaus on ilmeinen. Henki saadaan uskon saarnasta, kun turvataan evankeliumiin eli Kristuksen Golgatalla hankkimaan täydelliseen, iäti kelpaavaan lahjavanhurskauteen. Siten Hengen hedelmää ei voi tuottaa ilman oikeaa oppia ja opetusta vanhurskauttamisesta. Siinä on kyse juuri uskonvanhurskauden seurauksesta, ei esimerkiksi hyvää tarkoittavan ihmisen kultaisen käytöksen oppikirjasta.

Puhe Hengen hedelmästä korostaa lisäksi, että kasvu tapahtuu nimenomaan evankeliumin vapaudessa, eikä mikään toisen pakottaminen tai painostaminen onnistu. Toisinaan se ottaa oman aikansa ennen kuin tuo hedelmä kypsyy. Silloin vaaditaan paljon kärsivällisyyttä. Kiihkeäminen vain kostautuu. Pahimmassa tapauksessa liian aikainen sadonkorjuu estää ja lopettaa hedelmän kypsymisen kokonaan. Jokainen, joka on joskus kasvattanut lapsia, tietää kyllä mistä puhun. Kasvattaja tarvitsee suurta viisautta. Eikä haittaa, jos hän osaa olla tarvittaessa hiljaa ja kasveille puhumisen sijasta keskittyä niiden rakkaudelliseen hoitamiseen. Sama pätee seurakunnassa, kun syntinen kääntyy ja tahtoo tuoda esiin ”parannukseen soveliaita hedelmiä”.

Hengen hedelmää ei tuoteta kuiten-

kaan ansaintatarkoituksessa. Edellä Paavali on varoittanut vakavasti lihan julki-sista töistä. Siinä yhteydessä hän totesi, että niiden harjoittajat eivät peri Jumalan valtakuntaa (Gal. 5:19–21). Siksi voisi odottaa, että hän nyt kirjoittaisi jotain vastaavaa. Ikään kuin hänen vastaavuu-den vuoksi pitäisi kirjoittaa, että Hengen hedelmää tuottava perii Jumalan valtakunnan. Mutta ei hän anna lukijan käsittää mitään tuollaista tai tuohon viittaa-vaakaan. Hän huomauttaa ainoastaan, että ”senkaltaisia vastaan ei ole laki”. Näin Paavali tekee myös Roomalaiskirjeen 6. luvun lopussa. Siellä hän sanoo (erityisesti iankaikkista) kuolemaa ”synnin pal-kaksi” (jae 23). Sitten voisi taas luulla, että hän sanoisi iankaikkista elämää synnin karttamisen palkaksi. Mutta ei. Mitään tuollaista hän ei onneksemme kirjoita. Hän toteaa tarkasti, että ”iankaikkainen elämä on Jumalan lahja Jeesuksessa Kristuksessa meidän Herrassamme”. Niin autuuden oppi säilyy puhtaana kristillisessä kirkossa: Jumala ei tarvitse meidän hyviä tekojamme, vaan niitä tarvitsee lähimmäisemme.

Usein puhutaan hiukan ylimalkaisesti ”Hengen hedelmistä” monikossa. Tarkkaan ottaen puhe on kumminkin ”Hengen hedelmästä” yksikössä. Kristityn elämä ei ole erilaisten tekojen suorittamista ja ikään kuin ”pisteiden keräämistä” taivasta varten. Sellaiseksi se kyllä tahdotaan väärissä. Silloin ajaudutaan nopeasti ”lain alle” ja kadotetaan evankeliumin vapaus. Hengen hedelmä on moninaista, mutta silti yhtä ja samaa, nimenomaan Hengen vaikutusta. Henkeä ei voi paloittaa osiin tai pilkkoa kappaleiksi. Jokainen ”Hengen hedelmä” on hänen aikaansaannostaan ja ilmentää hänen olemustaan. Kirkkoisä **Augustinus** lausui joskus: ”Rakasta ja tee mitä ikinä tahdot!” Sillä silloin kaikki, mitä teet, on sitä yhtä ja samaa Hengen hedelmää kaikessa rikkaudessaan.

Ensimmäisenä Hengen hedelmänä mainitaan juuri rakkaus. Se on pääasia. Juuri edellä Paavali on kirjoittanut, että se täyttää koko lain (5:14). Lisäksi hän on luetellut ”lihan tekoja”, kaikenlaisia kamalia paheita, joista puuttuu tämä todellinen rakkaus (5:19–21). Maailma on lopulta rakkaudeton paikka. Mistä on puute, siitä on puhe. Mistä on paljon puutetta, siitä on vielä enemmän puhetta. Enää ei välttämättä osata tehdä eroa rakkauden ja himon välillä. Siksi lihan tekojen turmelemaa elämää, jossa monenlaiset himot jylläävät estoitta, kehdataan silti kutsua rakkaudeksi. Totta puhuen kyse on kovin rumasti vääristyneestä irvikuvasta.

Viimeisenä Hengen hedelmänä mainitaan ”itsensä hillitseminen”. Se sopii koko luettelon päätökseksi, koska lihan tekojen turmelemassa elämässä annetaan kaikille himoille estoton lupa ja oikeutus. Ei mitään rajoja ja rajoituksia ihmisen jumalatomuudelle! Siihen pyritään ja sitä tavoitellaan. Siinä myös onnistutaan vihdoinkin, jos Hengen vaikutus loppuu.

Hengen yhdeksän hedelmää voidaan jakaa kolmeen kolmen hedelmän ryhmään: **Ensimmäiseen** ryhmään kuuluvat rakkaus, ilo ja rauha. Ne koskevat ensisijaisesti meidän jumalasuhteitamme. Jumala rakasti meitä ja siksi me rakastamme häntä. Hänen evankeliuminsa on kirjaimellisesti ilosanomaa meille, joka synnyttää meissä suunnatonta iloa. Se julistaa Jeesusta Kristusta Rauhanruhtinaana, jonka myötä rauha laskeutuu simpäämme. Mutta tietysti nämä kolme Hengen hedelmää: ”rakkaus, ilo ja rauha” heijastuvat sitten myös meistä eteenpäin muuallekin. Siksi ei ole mitään syytä rajoittaa niiden vaikutusta vain omaan sydämeemme.

Toiseen ryhmään kuuluvat pitkämielisyys, ystävällisyys ja hyvyys. Ne koskevat ensisijaisesti meidän suhdettamme lähimmäisiimme. Olemme pitkämielisiä

muiden heikkouksia kohtaan. Osoitamme heille ystävällistä mieltä. Teemme heille kaikkea mahdollista hyvää ja myös jaamme heille hyvyttämme.

Kolmanteen ryhmään kuuluvat uskollisuus, lempeys (toisinaan lähes yhtä kuin nöyryys) ja itsehillintä. Ne koskevat ensisijaisesti meidän suhdettamme omaan itseemme. Pyrimme toimimaan kaikessa uskollisesti pyhän uskomme mukaisesti. Harjoitamme lempeyttä ja nöyryyttä emmekä pyri etumaisille sijoille. Hillitsemme pahoja taipumuksiamme ja arvostamme itsekuria.

Näin ymmärrettynä Hengen yhdeksän hedelmä kattaa koko kristillisen elämän ja arkisen kilvoituksen, toisin sanoen suhteemme Jumalaan, lähimmäiseen ja itseemme. ●

Timo Laato

TT, pastori Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys ry

Jumalan sanansaattajat

MATT. 18:1–6 (7–9)¹⁰
MIKKELINPÄIVÄ 30.9.

Mikkelinpäivä on perinteisesti ollut enkelien ja lasten sunnuntai. Evankeliumiteksti johdattaa pikemmin miettimään lapsia ja suhtautumistamme heihin. Jos enkeleistä haluaa saarnata, niin kannattaa luultavasti valita jompikumpi lukukappaleista.

Sunnuntain evankeliumiteksti on erityisen ajankohtainen tänä aikana, jolloin maassamme vahvat voimat pyrkivät vieraannuttamaan lapset kristinuskon sanomasta. Mikä on meidän vastauksemme tähän? Sallimmeko sen tapahtua? Vai pyrimmekö parhaamme mukaan varjelemaan lapsiamme siten, että he saavat oppia tuntemaan Jeesuksen ja oppivat seuraamaan Häntä?

Itsekeskeisyys on vaaramme! (1-4). Uskovat ovat perisyntisiä ihmisiä kuten

muutkin. Siksi itsekeskeisyys uhkaa meitäkin. Ja siksi askartelemme mielessämme vääriä asioita sen sijaan, että Jumalan tahdon mukaiset asiat täyttäisivät mielimme.

Opetuslasten kysymys: ”Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?”, kertoo siitä, miten heidän ajatusmaailmansa oli keskittynyt vääriällä tavalla heidän itsensä ympärille. Jeesus tuntee opetuslastensa sydämet. He miettivät omia varmoina pitämiään paikkoja Taivaassa. Nämä vääriällä tavalla itseensä luottavat opetuslapset saivat Jeesukselta kehotuksen kääntyä ja tulla lasten kaltaisiksi, jotta edes pääsisivät taivaaseen.

Meidän kannaltamme on tärkeää, että luovumme vääristä itseluottamuksesta ja tulemme lapsen kaltaisiksi. Lapsi ei kuvittele pärjäävänsä omillaan. Hän tietää tarvitsevänsä apua ja ottaa avun vastaan. Tämä asenne on tärkeä Jumalan lapsellekin. Jos lapsenomaisen turvautuminen Jumalan apuun ja luottamus Raamattuun vaihtuu kuvitelmiin omillaan pärjäämisestä ja oikeudesta selitellä Raamattua, niin hengellinen kuolema on vain ajan kysymys, jos ei jo tapahtunutkin. Kannattaa miettiä sitä, kuinka paljon meidän elämämme pyörii itsemme ympärillä. Kannattaa myös miettiä sitä, kuinka paljon teemme sellaista, jolla on iankaikkista arvoa!

Vastuamme lapsista (5,6,10). Jeesus antaa meille ohjeita, miten on hyvä toimia lasten suhteen ja mitä emme missään tapauksessa saa tehdä. Lapsiin satsaaminen on Jumalalle mieluista. Niin mieluista, että Jeesus sanoo yhden ”tällaisen” lapsen vastaanottamisen tarkoittavan Hänen itsensä vastaanottamista! Millaisesta lapsesta siis on kyse? Epäilemättä ainakin Jeesukseen turvaavasta nöyrästä ja turhia itsestään kuvittelemattomasta lapsesta.

Mutta sitten Jeesus varoittaa äärimmäisen voimakkaasti saattamasta yhtäkään lasta lankeemukseen. Yhdenkin us-

kovan lapsen johtaminen lankeemukseen on niin paha asia, että olisi parempi saada iso myllynkivi kaulaansa ja tulla heitetyksi mereen!

Me helposti ajatellamme virheellisesti, että Jeesus liioittelisi tilannetta. Tästä ei kuitenkaan ole kyse. Kyse on siitä, että Jeesus realistisesti kertoo asian vakavuudesta. Hän ei halua heittää meitä meren syvyyteen eikä muutenkaan halua, että meille kävisi huonosti. Käyttämällä vahvaa, mutta realistista kuvakieltä, Hän halua auttaa meitä muistamaan ja ymmärtämään, miten vakavasta asiasta on kyse.

Mitä tämä tarkoittaa vanhempien, opettajien, lastentarhanopettajien, opetushallituksen tai eduskunnan osalta? Lapset kuuluvat Jumalalle. Mutta monet vanhemmat, opettajat ym. pyrkivät tarkoituksellisesti opettamaan lapsille asioita, jotka vieroittavat heidät Jumalan yhteydestä. Mikäli he eivät tee parannusta, he tulevat kerran ymmärtämään omakohtaisesti, mitä Jeesuksen varoitus tarkoittaa.

Mutta meidän kannaltamme olennaisempaa on miettiä, miten meidän toimintamme vaikuttaa lapsiin. Onko esim. meidän esimerkkimme antamassa hyvää esikuvaa lapsille, vai onko se houkuttelemassa heitä synnin tekoon? Antaako elämämme todistuksen, että Jeesusta kannattaa seurata maksoi, mitä maksoi? Vai annammeko esimerkin siitä, miten ristin kantamista vältetään ja kuuliaisuudesta Jumalalle tingitään?

Lasten vanhemmat joutuvat myös miettimään sitä, kenen kasvatettavaksi lapsia antaa ja miten valmistaa lapsiaan kohtaamaan sen ristiriidan, jonka joutuu kohtaamaan kouluopetuksen tai kaveriporukan mielipiteen ja oman uskonsa välillä.

Kipeitä valintoja (7-9). Niin vakavaa kuin lasten vietteleminen pois Jeesuksen yhteydestä onkin, vastuamme ei rajoitu siihen. Koska elämme syvää luopumuksen

aikaa, tätä evankeliumitekstin valinnais-
ta osaa ei tulisi jättää käsittelemättä. Ei,
vaikka monessa seurakunnassa voidaan-
kin tänä sunnuntaina järjestää perhekirk-
ko, jolloin lapsia on erityisesti kutsuttu ja
pappi haluaisi puhua pehmoisia!

Viettelyksiä tulee, mutta me emme saa
olla mukana siinä joukossa, jonka välityk-
sellä ne tulevat. Meidän tehtävämme on
olla levittämässä pelastuksen sanomaa,
ei edistämässä kadotuksen viestiä. Hen-
gellinen taistelu on niin vakavaa, että pe-
lastaaksemme sielumme, voimme joutua
luopumaan vähemmän tärkeistä asioista
kuten kädestä, jalasta tai silmästä.

Epäilemättä Jeesus haluaa hätkähdyt-
tää meitä. Raajojen hakkaaminen irti tai
silmän repäiseminen päästä ovat niin vas-
tenmielisiä jo ajatuksenakin, että se aut-
taa meitä ymmärtämään, miten vakava
asia synty on. Syntiemme tähden kuollut
Vapahtaja sen kyllä tietää.

Mutta mitä meidän sitten pitää tehdä,
jos emme halua menettää raajojamme tai
silmiämme? Meidän on pyrittävä pysy-
mään etäällä niistä tilanteista, joissa jou-
dumme alttiiksi viettelyksille. Sillä viet-
telykset eivät uhkaa vain raajojamme. Ne
uhkaavat sieluumme. ●

Mika Ebeling

Pastori, Suomen ev. lut. Kansanlähetys

Rauha ristin veren kautta

kol. 1:19–23

20. sunnuntai helluntaista 7.10.

”SILLÄ JUMALA NÄKI HYVÄKSI, ETTÄ
KAIKKI TÄYTEYS HÄNESSÄ ASUI SI
JA
ETTÄ HÄN, TEHDEN RAUHAN HÄNEN
RISTINSÄ VEREN KAUTTA.”

Jumala on Kristuksessa sovittanut koko
maailman itsensä kanssa. Jumalan Poi-
ka, Sana, tosi Jumala syntyi tosi ihmiseksi
neitsyt Mariasta, jotta hänen sijaiskuole-
mansa kautta koko maailman syntivelka
tulisi sovitetuksi Jumalan kanssa. Jeesus

syntyi kuollakseen, rauhan hankkiakseen.
Tämän takia jo enkelit julistivat paimenil-
le jouluyönä, katsoen kohti ristiä: ”Kun-
nia Jumalalle korkeuksissa, ja maan pääl-
lä rauha ihmisille, joita kohtaan hänellä
on mielisuosio!” (Luuk.2:14). Koko ihmis-
kunta on Aadamissa syntinen, ja siksi
häntä vastaan kapinassa; lain kirouksen
ja kuoleman ansainneena. Mutta Jumalan
rakkaus tulee meille evankeliumissa, jo-
ka julistaa Kristuksen sovittaneen meidät
Jumalan kanssa, kuolettaen vihollisuu-
den omalla uhrillaan ”Sillä hän on mei-
dän rauhamme, hän, joka teki molemmat
yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, ni-
mittäin vihollisuuden, kun hän omassa li-
hassaan teki tehottomaksi käskyjen lain
säädöksiensä, luodakseen itsessään nu-
kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden
rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaak-
seen molemmat Jumalan kanssa ristin
kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollis-
suuden.” (Ef. 2:14–16)

”TEIDÄTKIN, JOTKA ENNEN OLITTE
VIERAANTUNEET JA MIELELTÄNNE
HÄNEN VIHAMIENIÄNSÄ PAHOISSA
TEOISSANNE, HÄN NYT ON SOVITTA-
NUT POIKANSA LIHAN RUUMIISSA
KUOLEMAN KAUTTA.”

Vihollisuus, synty ja kuolema on Kristuk-
sessa kuoletettu. Hänet on Golgatan ris-
tillä tehty synniksi ja kiroukseksi, jotta
meillä olisi vanhurskaus ja vapaa pelastus
armosta, uskon kautta. Ihmiseksi synty-
nyt Jumala on ristillä kärsinyt sinun
syntisi, kuollut kuolemasi, voittanut sinun
kadotustuomiosi. Siksi ei lain kirous si-
nua kohtaa, vaikka syntinen oletkin elä-
mäsi loppuun asti: Suuri on sovituksen
salaisuus! Kristus on lain, syntisiä syyt-
tävän vastustajan naulinnut ristiin. Siinä
on rauhasi, pelastuksesi, autuutesi Juma-
lan edessä. Hän on tehnyt tämän syntiset
ja jumalattomat pelastaakseen. ”Ja teidät,
jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihan-

ne ympärileikkaamattomuuteen, teidät
hän teki eläväksi yhdessä hänen kanssaan,
antaen meille anteeksi kaikki rikokset,
ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksi-
neen, joka oli meitä vastaan ja oli meidän
vastustajamme; sen hän otti meidän tiel-
tämme pois ja naulitsi ristiin.” (Kol. 2:13–
14) Kuten Paavali kirjoittaa, me olemme
luonnostamme syntisinä ihmisinä Juma-
lasta vieraantuneet ja hänen vihamiiehen-
sä; mutta nyt Kristuksen sijaiskuoleman
ja veren tähden me olemme päässeet Ju-
malan lapsiksi, hänen kasvojensa eteen.
Meitä ei kohtaa lain kova tuomio, jon-
ka totisesti ansaitsisimme, vaan saam-
me kuulla Isän suusta kerran: ”Sinunkin
edestäsi on minun rakas Poikani kuollut
ja noussut, siksi julistan sinut täysin py-
häksi ja virheettömäksi lapseseni. Tule,
tule Karitsan hääjuhlaan.”

Paavali erityisesti julistaa tätä Juma-
lan armoa voimallisesti ja kirkkaasti Roo-
malaiskirjeessään. Hän kirjoittaa: ”Mutta
joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka
vanhurskauttaa jumalattoman, sille lue-
taan hänen uskonsa vanhurskaudeksi;
niinkuin myös Daavid ylistää autuaaksi
sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurs-
kauden ilman tekoja: ’Autuaat ne, joiden
rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden
synnit ovat peitetyt! Autuas se mies, jolle
Herra ei lue syntiä!’” (Room. 4:5–8).

”JOS TE VAIN PYSYTTTE USKOSSA, SII-
HEN PERUSTUNEINA JA SIINÄ LU-
JINA, HORJAHTAMATTA POIS SEN
EVANKELIUMIN TOIVOSTA, JONKA
OLETTE KUULLEET.”

Sinut on otettu Jumalan armoon ja hä-
nen lapsekseen jo kasteessasi. Sinun lap-
seutesi perustuu juuri siihen, että kuo-
lemallaan on Kristus hankkinut sinulle
lapsenoikeuden Jumalan edessä. Sen saat
omistaa itsellesi joka päivä, syntisenä
mutta Jumalan edessä pyhänä Kristuk-
sen tähden, turvaten Raamatun omaan

sanaan: ”Varma on se sana ja kaiken vas-
taanottamisen arvoinen, että Kristus on
tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan,
joista minä olen suurin.” (1.Tim. 1:15) Tä-
tä on juuri pelastava usko: siihen evan-
keliumin tosiasiaan turvaamista, jonka
Jumalan sana todeksi ilmoittaa. Sanan
varassa saat olla varma siitä, että sinäkin
olet yksi sovitetuista, että sinunkin edes-
täsi on hänen pyhä kallis verensä vuota-
nut. Näin siis tosi pelastava usko pysyy
lujuksena sanan perustalla. Se ei katso itseensä,
ei tekoihin ja hedelmiin, vaan yksin sa-
naan joka tarjoaa Kristuksen. Tämä evan-
keliumin sana ja koko Kristuksen armo
tarjotaan sinulle armonvälineiden; sanan
ja kasteen sekä ehtoollisen kautta. Niihin
pistä uskonvarmuutesi, niistä etsi Kris-
tusta, sillä niiden kautta hän on luvannut
tulla luoksesi armoineen ja lahjoineen. ●

Esa Yli-Vainio

TK

Jeesuksen lähettiläät

JOH 13:16-20

21. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA

Sunnuntain evankeliumi on osa Johan-
neksen evankeliumin pitkää jaksoa, jo-
ka kertoo Jeesuksen ja opetuslasten vii-
meisestä illasta ja yöstä yhdessä ennen
Jeesuksen kiinniotamista ja kuolemaa.
Jeesus pesi opetuslastensa jalat. Tästä ker-
rotaan sunnuntain evankeliumin edellä.
Sen jälkeen Jeesus puhuu lisää ja tarkem-
min kavaltajastaan.

Jeesus sanoi opetuslapsille, ettei pal-
velija ole herraansa eikä lähettiläs lähet-
täjänsä suurempi. Hän pesi toisten ja-
lat eivätkä hänen opetuslapsensa saa olla
niin suuria, etteivät he suostu tällaiseen
tehtävään. On tehtäviä, joilla ei ole ottajia,
koske ne tuntuvat halpa-arvoisilta, vas-
tenmielisiltä tai vaikeilta. Jeesus kehottaa
opetuslapsiaan seuraamaan hänen esi-
merkkiään ja tekemään myös näitä tehtä-

viä, ja hän onnittelee heitä, jos he tekevät näin. Opetuslasten kutsuminen autuaiksi tarkoittaa tässä kohdassa juuri onnitelua.

Jeesus osoittaa sanansa opetuslapsilleen, siis myös meille. Mitä ne voisivat tarkoittaa nyt? On seurakuntia, joissa toimitaan ja on kauan toimittu kirjaimellisesti samaan tapaan kuin Jeesus pääsiäisateriaalla: kiirastorstaina seurakunnan paimen pesee seurakuntalaisten tai seurakunnan toisten työntekijöiden jalat. Suomessakin on tehty muutamina viime vuosina tämän suuntaisesti – pastorit ovat pesseet ennen pääsiäistä ohikulkijoiden jalkoja. Varmaan näinkin voidaan toimia. Silti mietin, onko tämä paremmin näytös eikä niinkään, mitä Jeesus tarkoitti ja mihin hän kehotti omiaan. Pitäisi tehdä sellaista, mikä meistä tai muista tuntuu halpa-arvoiselta ja mitä tuskin kukaan haluaa tehdä mutta mikä oikeasti palvelee toisia tai seurakuntaa. Kuulin joskus seurakunnan paimenesta, joka – paitsi julisti, opetti, kastoi ja jakoi ehtoollista – oli myös ottanut tehtäväkseen kirkon usein hyvin siivottomien vessojen siivoamisen. Jonkun täytyy se tehdä, siivoajia ei ollut varaa palkata ja suurta halukkuutta tuohon tehtävään ei ollut. Mitä muuta toisten jalkojen pesu voi olla nyt?

Jeesus opetti, ettei hänen omiensa joukossa saa olla kuten yleensä tässä maailmassa: kuninkaat hallitsevat herroina, he asettuvat toisten yläpuolelle, suurempa pidetään sitä, jota palvellaan, ja odotetaan, että toiset palvelevat minua. Opetuslasten keskuudessa johtajan tulisi olla kuin palvelija ja pitäisi toimia Jeesuksen tavoin – palvella eikä odottaa palvelua. Eikä näin pitäisi tehdä vain puheissa vaan toimia sen mukaan arjessa tai seurakunnan juhlassa.

Jeesus lainasi Psalmia 41, se kertoo siitä, että Jeesus kavalletaan. Hän sanoi kertovansa tämän opetuslapsilleen etukäteen

siksi, etteivät nämä ajattelisi Jeesuksen epäonnistuneen tai kohdanneen, mitä hänen ei olisi pitänyt kohdata. Hän tiesi, mitä hänelle tapahtuu – senkin, että hänen ystävänsä kavaltaa hänet – ja tämäkin kuului hänen suunnitelmaansa. Sen, että hän tiesi, piti antaa tai vahvistaa opetuslapsissa uskoa siihen, että hän on se, joka on. Jälleen Johanneksen evankeliumissa kerrotaan, kuka Jeesus on. Jeesus liittää itseensä Jumalan nimen Minä olen. Jumala kertoi Moosekselle nimekseen ”Minä olen se, joka olen” (2. Moos. 3:14). Jeesuksessa Israelin Jumala, Jahve, Minä olen, tuli ihmiseksi ja oli ihmisten keskelle. Hänessä me näemme Jumalan ja hänen kasvonsa ja voimme tuntea hänet. Hän, joka tietää kaiken, tiesi tietysti myös, että hänet kavalletaan ja kuka on hänen kavaltajansa.

Jeesus sanoi ystävänsä nostaneen kantapänsä häntä vastaan. Raamatussamme tämä on käännetty kääntymisenä Jeesusta vastaan. Afganistanissa, ja varmaan monissa muissakin maissa siellä päin, jalkapohjan – myös kantapään – näyttäminen toiselle tarkoittaa, ettei pidä toista missään arvossa ja haluaa häpäistä toisen. Merkitys on pitkälti sama kuin täällä keskisormen näyttäminen toiselle toisten nähden. Niin Juudas teki. Jumala, kaiken Luoja, suurin Kuningas, hän, joka kerran tuomitsee kaikki, suostui siihenkin, että ihminen pilkkaa häntä ja nolaa hänet, koska meidän pelastamisemme vaati sitä. Hänen rakkautensa meitä kohtaan on suurta ja ihmeellistä.

Jeesus puhui ketjusta: ”Joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut, ja joka ottaa minut vastaan, ottaa vastaan sen, joka on minut lähettänyt.” Hänen opetuslapsensa – varmaan hän tarkoittaa juuri apostoleja – edustavat häntä. Hän ei itse tullut paikalle näkyväksi ja puhunut siellä, missä hänen apostolinsa toimivat ja julistivat pääsiäisen jälkeen, mutta hän lähetti edustajansa. Nämä pu-

huivat ja kirjoittivat, mitä heidän lähettäjänsä haluaa sanoa. Kuulemme Jeesuksen äänen ja kuuntelemme häntä, kun kuuntelemme apostoleja. Kun otamme vastaan heidät ja heidän sanomansa, otamme vastaan Jeesuksen ja hänet, joka lähetti Poikansa tänne. Voimme sijoittaa itsemekin tähän ketjuun. Kun välitämme eteenpäin sitä, mitä apostolit opettivat, Jeesus on paikalla. Emme ole omalla asiallamme. Ketkä ottavat vastaan sen, mitä julistamme, ottavat vastaan Jeesuksen ja hänen Isänsä. ●

Jari Rankinen

Pääsihteeri, Suomen teologinen instituutti

Uskon perustus

ROOM. 10:12–18

USKONPUHDISTUKSEN MUISTOPÄIVÄ 21.10.

”Jos metsässä kaatuu puu, ja kukaan ei ole sitä kuulemassa, lähteekö siitä ääni?” Tämä usein kuultu arvoitus sisältää todellisuudessa hyvin syvällisen kysymyksen muun muassa äänen määritelmästä, mutta harvoin sitä niin syvällisellä filosofisella mielenkiinnolla lausutaan ja esitetään. Enemmän kyseessä on yksinkertainen ja jopa hassutteleva arvoitus, joka leikittelee äänen ja sen kuulemisen suhteella. Jos ääntä ei kuule, sitä ei voi todentaa, ja jos kukaan ei ole ääntä kuulemassa, on aivan yhden tekevää, lähteekö silloin kaatuvasta puusta ääni vai ei.

Päivän epistolassa Paavali avaa uskoa ja sen syntymistä äänen ja sen kuulemisen suhteella. ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Uskolla ja sanalla on syy–seuraus-suhde. Jotta sinä voisit uskoa, sinun täytyy kuulla Kristuksen sana. Toinen on tekijä, toinen on lopputulos. Sinun uskosi on pitkän ketjun loppu, jonka alkupäässä on Kristus ja hänen sanansa,

joka on edennyt lähetetyn julistajan kautta pitkää ketjua pitkin sen loppupäähän, jossa sinä olet tuota sanaa kuulemassa ja vastaanottamassa. Tässä ketjussa sinun uskosi on kaiken seuraus eikä edellytys. Se on hedelmä, joka syntyy, ei puu, joka tuottaa. Se on vastaanotettu lahja, ei itse tehty saavutus.

Tämä syy–seuraus-suhde avaa hyvin myös sitä, kuinka usko paitsi syntyy kuulemisesta, se on itsessään myös kuin kuulemista. Mikäli olet terveellä ja toimivalla kuulolla varustettu, sinä et voi päättää, mitä ääniä sinä kuulet. Jos vieressäsi kaatuu puu, sinun korvasi havainnoivat sen – halusit tai et. Pelkällä tahdonvoimalla et voi kuuloasi sammuttaa. Toki voit yrittää tukkia korvasi ja vaimentaa ääniä, mutta niin pitkään kuin korviesi ulottuvilla on ääntä, sinä et voi lakata kokonaan kuulemasta niitä. Samoin me kyllä voimme tukkia korvamme Jeesukselta, hylätä hänet ja kävellä hänen luotansa pois, mutta Hänen sanaansa me emme saa vaiennetuksi.

Etkä sinä voi itsessäsi päättää kuulla yhtään mitään. Ellei mikään aiheuta ääntä, eivät sinun korvasi kuule, vaikka kuinka tahtoisit ja haluaisit kuulla ääniä. Et voi avata korviasi kuulemaan kuten et voi sulkea niitä kuulemasta. Samoin on uskon laita. Sinä et voi omin voimin ja järkeilyin päättää uskoa. Uskomisen ei synny meidän tahdostamme tai teoistamme. Kuulemisen saa aikaan korviisi kantautuva ääni ja uskomisesi saa aikaan sinulle jaettu Kristuksen sana. Jos yritämme omin voimin synnyttää ja saada aikaan oman uskomme, se on kuin yrittäisimme pakottaa korvamme kuulemaan jotain, vaikka ympärillä ei ole mitään ääniä. Sellaisessa tilanteessa kaikki äänet ovat vain harhaa ja toiveajattelua, ja samoin kaikki usko on vain harhaa ja turhaa uskottelua. Uskon perusta on aina Kristuksen sanassa, jonka kohteena me olemme.

Kauan aikaa sitten kaatui eräs tietty puu. Kaatuiko se yksikseen ja itsekseen vai oliko paikalla joku kuuntelemassa, sitä me emme tiedä. Mutta aikanaan tuosta kaatuneesta puusta valmistettiin ainakin toinen – ellei molemmat – niistä puista, joista rakennettiin Kristuksen risti, ja johon hänet ristiinnaulittiin.

Silloin tuosta ristinpuusta kuului ääni, ja sen kuulivat monet. Tuo ääni sanoi: ”Se on täytetty.” Sinä et ollut tuona päivänä paikalla tuota ääntä kuulemassa, mutta Raamattu ja sen sisältämä apostolien todistus vakuuttaa sinulle, että silloin todellakin kuului ääni ja että tuo ääni puhui totta: ristillä kaikki todellakin tuli täytetyksi. Koko maailman synnit sovittiin tuossa kyseisessä ristinpuussa, kun Jumalan Poika kärsi ja kuoli meidän puolestamme.

Siinä on uskon ketjun alku. Siinä on metsässä kaatuva puu. Jos puu ei kaadu, turha on metsässä kökötellä miettimässä, kuuluiko siitä ääni, ja jos Kristus ei kuollut meidän syntiemme tähden, turhaa on meidän mieltä, kannattaako edes uskoa. Mutta koska Kristuksessa meillä on syntiemme sovitus, meidän uskomme ei ole vailla hyvää ja varmaa pohjaa. Se ketju, jonka päästä löytyy meidän uskomme, ulottuu aina Kristuksen ristiin asti. Ja sieltä se kulkee ylösnousseen Kristuksen valtuutuksen kautta apostoleille, heidän kauttaan Raamattuun ja sitä julistaville Kristuksen lähettäville paimenille ja heidän kauttaan meille, jotta meissä syntyisi usko. Sana saavuttaa meidät paitsi julistettuna ja luettuna myös kasteen kautta meidät peittävänä ja uudestisyntyävänä sekä ehtoollisessa meitä ruokkivana ja vahvistavana sanana. Kristus itse sanansa kautta synnyttää meissä uskon ja pitää sitä yllä. Sana on saarnattu ja jaettu kaikkialle, ja tuo sana kantaa meidät läpi elämän aina iankaikkisuuteen asti. •

Jukka Peranto
pastori, Pyhän Marian seurakunta

Isä meidän, joka annat velkamme anteeksi

JES. 64:3–8

23. SUNNUNTAI HELLUNTAISTA
28.10.

Tämän sunnuntain sisältönä on anteeksiantamus. Itse asiassa koko kristittyinä elämistemme perustuu anteeksiantoon. Raamattu opettaa, että Jeesuksen Kristuksen ristinkuolema lahjoittaa häneen uskovalle anteeksiannon. Tästä puhuu myös Vanhan testamentin luku-kappaleemme profeetta Jesajan kirjassa. Jesajan kirjassa on lukuisia profetioita, jotka suuntaavat lukijan katseet Kristuksen sovituskuolemaan ja Jumalan lahjoittamaan anteeksiantoon. Yksi tunnetuimmista ja rakastetuimmista on Jesajan kirjan luku 53 ja puhe kärsivästä herran palvelijasta. ”Me harhailimme eksyneinä kuin lampaat, jokainen meistä kääntyi omalle tielleen. Mutta Herra pani meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen.” (Jes. 53:6).

Puhe synnistä ja velasta vie ajatuksemme tuomioistuinkuvaston ääreen. Puhe velasta on ymmärrettävä juuri syntivelkana. Se on velkaa, jota me emme kykene itse maksamaan. Se on jotakin joka kasvaa ja jota pahoilla teoillamme myös kartutamme. Ainoa toivomme on siinä, että vetoamme Jumalaan, että hän antaisi tämän velan anteeksi. Isä meidän -rukouksessa, jota **Luther** kehotti rukoilemaan päivittäin, muistutetaan tästä. ”Anna meille velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa” (Matt. 6:12). Kyse on päivittäisestä syntien anteeksipyyttämisestä ja anteeksiannosta elämisestä.

Päivän varsinainen lukukappaleemme vie meidät Israelin kansan synnintunnustuksen ääreen. Jesajan kirjan luvussa 64 kansa lähestyy Jumalaa, eikä peittele rikkomuksiaan.

Rukous nousee hädästä, kun kansa ymmärtää syntinsä ja tuomionalaisuutensa Jumalan edessä. Kuitenkin kansa on oppinut uskomaan, että Jumala on anteeksiantava ja laupias Herra. Tähän Jumalan olemukselliseen armahtavaisuuteen kansa myös vetoaa. Tietoisuus Jumalan tahdosta antaa synnit anteeksi, myös rohkaisee lähestymään häntä. Tämän vuoksi jumalanpalveluksissamme, ennen synnintunnustusta lausuttavat rohkaisun sanat ovat niin tärkeät. Ne muistuttavat siitä, että vetoamme anteeksipyyntöissämme yksin Jumalan armahtavaisuuteen. Esimerkiksi pyhän kolminaisuuden päivänä käymme synnintunnustukseen sanoen: ”Ylistämme Jumalaa hänen isänrakkaudesta ja iloitsemme Pyhän Hengen osallisuudesta. Turvaudumme Herramme Jeesuksen Kristuksen armoon ja rukoilemme siihen vedoten Jumalan anteeksiantoa yhteen ääneen näin sanoen...”

Israelin kansan synnintunnustus on puhuttelevaa luettavaa. Se alkaa Jumalan toiminnan kuvauksella. ”Ikimuistoisista ajoista ei ole tietoon tullut, ei korva ole kuullut, ei silmä nähnyt, että olisi muuta jumalaa kuin sinä, Jumalaa, joka auttaa niitä, jotka häntä odottavat” (Jae 3). Kansalähestyy Jumalaa sellaisena, kuin hän on; Jumalana joka rankaisee synnistä, mutta laupiaana Herrana joka odottaa pääsevänsä osoittamaan anteeksiantoaan lapsilleen. ”Sinä olet etsinyt niitä, jotka iloiten täyttäisivät tahtosi, jotka sinua muistoen kulkisivat teitäsi. Mutta me teimme syntiä, ja sinä vihastuit, me rikkoimme sinun tahtoasi vastaan, ja sinä kätkit kasvosi meiltä.” (Jae 4). Jumalan siunausta pyytäessämme vetoamme erityisesti siihen, että Jumala kääntäisi kasvonsa meihin. Se, että Jumalan kasvot ovat meihin suunnatut kertoo hänen mielisuosioitaan. Nyt jakeessa 4 kuvataan rikkomusten johtavan Jumalan kasvojen kätkeymiseen. Syntinsä tunnustavat eivät jätä

kiveä kääntämättä tuodessaan esille rikkomustensa suuruuden. Kansalähestyy Jumalan edessä ja siksi hän on kääntänyt katseensa siitä pois. Kansan syntejä verrataan edelleen tahraiseen riepuun ja tuulen vietävissä olevaan kuolleeseen lehteen (Jae 5). Kuollut lehti kuvastaa elämän voiman ja yhteyden katkeamista elävään runkoon. Tuulella heittelevä, lakastunut lehti on täysin kyvytön mihinkään hyvään. Kansalähestyy hengellisen kuolemansa tilan: ”Ei ole ketään, joka kutsuisi sinua avuksi, joka havahtuisi ja turvaisi sinuun. Sinä olet katkenyt meiltä kasvosi ja jättänyt meidät pahojen tekjemme valtaan” (Jae 6).

Jakeissa 7 ja 8 tapahtuu kuitenkin merkittävä käänne. Kansalähestyy Jumalan eteen vedoten Jumalan anteeksiantoon. Herra kykenee synnyttämään kuolleissakin elämää ja herättämään jo lakastuneet eloon. Sävy muuttuu luottavaisemmaksi: ”Mutta olethan sinä, Herra, meidän isämme! Me olemme savea, sinä savea valaja, kaikki me olemme sinun kättesi tekoa. Herra, älä ylen määrin vihastu meihin, älä loputtomiin muistele meidän pahoja tekojamme. Katso meitä. Kaikki me olemme sinun kansaasi.”

Tämä katkelma kertoo Jumalan muuttumattomista lainalaisuuksista. Ensinnäkin Jumala on muuttumaton tuomioisinaan: hän tuomitsee synnin. Toiseksi, Jumala on muuttumaton armoissaan; hän antaa anteeksi kaikki syntimme häneen turvaavalle. Kristittyinä tiedämme, että tämä anteeksiantamus tulee yksin Kristuksen sovituskuoleman kautta. Aiemmin mainitsin siitä, että syntivelka vie ajatukset oikeudenkäyntiteemojen äärelle. Tämä juridinen kielenkäyttö voi tuntua joistakin vieraalta. Kyse on kuitenkin Raamatun omasta ilmoituksesta. Samalla Israelin kansan synnintunnustuksessa on luettavissa myös hyvin läheinen yhteyden kaipuu Jumalaan. Se näkyy myös kat-

kelman rakenteessa, jossa toistuvat sanat ”me kaikki” kahdessa eri merkityksessä. Kansa vetoaa ensinnäkin siihen, että ”me kaikki” (jae 5) olemme rikkoneet Jumalaa vastaan, niin myös ”me kaikki” olemme sinun kansaasi (jae 8). Kansa vetoaa myös Jumalan suvereeniin armovalintaan. ”Me kaikki olemme kuitenkin sinun kansaasi, sinun omiasi ja kättesi työtä.” Vielä läheisempi yhteyden kaipuu näkyy jakeessa seitsemän, jossa kansa vetoaa Jumalaan isänään. Kyse on isän ja lasten välisestä suhteesta. Isän rakkaus ei muutu eikä katoa, vaikka lapsi olisi rikkonut häntä vastaan. Tästä myös Jeesus opetti vertauksessaan tuhlaajapojasta joka saa palata Isän luokse (Luuk. 15). Samasta syystä Jeesuksen opettama rukous oli nimenomaan nimetty Isä meidän -rukoukseksi. ”Isä meidän...anna meille velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa.”

Kristittynä elämämme nousee syntien anteeksiannosta, jonka Jeesus on meille lahjoittanut ristillä. Anteeksiannosta me elämme ja anteeksianto olkoon päivän teeman mukaisesti keskinäisen elämämme ohje. Kuitenkin, täysin riippumatta kyvystämme antaa toisille - tai edes itsellemme - anteeksi, vetoamme siihen, että Jeesuksen Kristuksen tähden Jumala antaa meille synnit anteeksi ja lahjoittaa elämän ja autuuden. ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” •

Taito Heikkilä

Pyhien yhteys

MATT. 5:1–12

PYHÄINPÄIVÄ 3.11.

Jeesus nousee vuorelle opetuslastensa kanssa ja ehkäpä joku aiemmin mainituista kansanjoukoista myös seuraa pe-

rässä. Sinänsä ei ole tarpeen yksilöidä millaiselle joukolle Jeesus on puhumassa. Olennaista on, että vuorelle nousua seuraa erityisesti Jeesuksen seuraajille tarkoitettu sanoma. Päivän evankeliumi aloittaa vuorisaarnana tunnetun kokonaisuuden (Matt. 5–7).

Vuorisaarna kertoo sen, miten Jumalan valtakunnassa eletään. Samalla sen haaste on niin valtava, että se kääntää katseen ainoaan, joka oikeasti pystyy sen mukaan elämään.

Päivän evankeliumin sanoma ei ole ”tee näin niin olet autuas” sen sijaan sanoma on ”Ollessasi tällainen, olet autuas, vaikka tilanne näyttäisi hyvin toiselta.” Kyseessä on siis samalla lupaus ja toisaalta suositus.

Autuas tulee kreikankielen sanasta *makarios*, joka tarkoittaa onnellista tai onnekasta. Sana on usein käännetty autuaaksi, millä yritetään sanoa onnekkouden tulevan Jumalalta. Jeesuksen paradoksaalinen lupaus on, että tällä tavoin elävät todella ovat onnekkaita. Kyseessä on myös suositus, sillä kuten Jeesus sanoo, näin elävät ovat onnekkaita. Kyseessä on lupaus, joka saa täyttymyksensä tulevaisuudessa (kaikkissa paitsi ensimmäisessä ja toiseksi viimeisessä aikamuoto on futuuri). Toisaalta ensimmäisen ja toiseksi viimeisen julistuksen varoittaa meitä ulkoistamasta onnekkautta taivaaseen. Onnekkuus on totta jo nyt, vaikka paras on vielä edessä.

Hengessään köyhät tarkoittavat niitä, jotka luottavat Jumalaan, vaikka heidän uskollisuudestaan seuraa heille itselleen kaikkea pahaa. Painotus on Jumalaan nojautumisessa kärsimyksenkin keskellä.

Murheelliset viittaa niihin, joiden elämäntilanne on ”maailman” näkökulmasta huono, köyhä ja murheellinen. Tämä kuvaa hyvin sitä, miten Jumalan valtakunta on käänteinen valtakunta. Köyhät ovat rikkaita ja rikkaat köyhiä. Murheelliset taas ovat onnekkaita. Lohdutus viittaa erityisesti messiaan tuomaan lohdutukseen

ja pelastukseen, jonka Jumala antaa. (Jes. 61:2)

Kärsivällisten suhteen kannattaa katsoa psalmi 37:11, johon kohta viittaa. Koko psalmi viittaa siihen miten kärsivälliset ja Herraan luottavat saavat menestyksen. Kärsivällisyyden ajatuksen voi summatella niin, ettei pahaan vastata pahalla, vaan annetaan Herran hoitaa tuomitseminen. Maan periminen tarkoittaa, että kärsivälliset kansoittavat pahantekijöiden maat näiden kadottua.

Vanhurskauden nälkä ja jano tarkoittaa niitä, jotka janoavat suhdetta ja luottamusta Jumalaan. Kyseessä on syvän henkilökohtainen kaipaus. Ravitseminen tarkoittaa sitä, että synnin ja tottelemattomuuden aiheuttama ero Jumalasta tullaan korjaamaan.

Armahtaminen ja sen merkitys jumalasuhteen kannalta on erityisesti Matteuksella tärkeä teema. Vain armahdettu pystyy armahtamaan toisia ja toisaalta armoton ei ymmärrä mistä armosta on kysymys.

Puhdassydämys ei tarkoita vain moraalista tai edes seksuaalista puhdassydämyyttä, vaikka nekin sisältyvät siihen. Sen sijaan puhdassydämys tarkoittaa henkilöä, jonka sydämen Jumala on puhdistanut ja joka etsii ja rakastaa Jumalaa. Lupaus Jumalan näkemisestä toteutuu täydellisesti vasta taivaassa, mutta jo nyt se toteutuu vilaukselta.

Rauhantekijöillä tarkoitetaan niitä, jotka aktiivisesti etsivät rauhaa ja yrittävät luoda sitä ympärilleen. Rauhantekijät heijastelevat Jumalan tapaa luoda rauhaa. He saavat Jumalan lapsen nimen, koska Jumala itse on kaikkein suurin rauhantekijä.

Vanhurskaus tarkoittaa tässä kohtaa kokonaisvaltaista orientaatiota Jumalan suuntaan ja elämistä suhteessa häneen. Yksinkertaisemmin sanottuna, Jeesuksen seuraamista. Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa elämistä maailmassa, joka on käännetty ylösalaisin: rikkaat ovat köyhiä

ja köyhät rikkaita, vähäiset ovat suuria ja suuret vähäisiä. Tämänkaltaisessa maailmassa eläminen saa aikaa vainoita niiltä, jotka elävät oikeinpäin (tai oikeammin väärinpäin) olevassa maailmassa. Jumalan valtakunta kuitenkin koostuu niistä, jotka elävät Jeesuksen julistamassa ylösalaisin käännetyssä maailmassa. Oman typeryksen, pahuuden tai tökeryyden takia kärsitty vaino ei ole Jeesuksen vuoksi kärsittyä.

Päivän evankeliumin lopuksi Jeesus kehottaa seuraajiaan suorastaan iloitsemaan, kun he kohtaavat vainoa. Nimittäin kohdatessaan vainoa Jeesuksen tähden hänen seuraajansa tietävät tehneensä jotain oikein. Kun Jumala on todella tulossa kuninkaaksi, niin kapinalliset tämän maailman kuninkaat nousevat vastarintaan. Viittaus profeettoihin tarkoittaa opetuslasten liittyvän Jumalan todellisuutta julistaneiden jatkumoon.

Kaikki autuaaksijulistukset voidaan palauttaa Jeesukseen itseensä. Jeesus oli hengessään köyhä ja murheellinen, hän kärsi, jotta sinä voisit olla Jumalan valtakunnan perillinen ja saisit lohdutuksen. Jeesus oli kärsivällinen ja hänen kansansa tulee perimään maan. Jeesuksen koko elämään liittyy vanhurskauden nälkä ja jano, jonka hän tahtoi opetuslapsilleen jakea ja myös itse sen ravita. Jeesus armahdattaa toisia, ei sen takia, että häntä itseään armahdettaisiin, vaan jotta sinä saisit armahduksen. Jeesus on täydellisen puhdassydäminen ja hänen rakkautensa saa sinut rakastamaan häntä. Jeesus on täydellinen rauhantekijä, hän teki rauhan itsensä ja sinun välilläsi, minkä vuoksi myös sinä saat Jumalan lapsen nimen. Jeesusta vainottiin hänen vanhurskautensa tähden, meitä hänen lahjavanhurskautensa tähden. •

Tomi Koho

TM, Oulun ja Kajaanin OPKO:n opiskelijatyöntekijä